

Obsah

Můj nejlepší zážitek na základní škole	1
Mildread Chmelařová	2
Reportáž o EPD – Sametová revoluce	3
Návštěva pražského útulku v Tróji	3
Přírodopisné komiksy	4

Můj nejlepší zážitek na základní škole

Bylo brzy ráno. Na zemi ležely otevřené tašky a vak na lyže. Chystali jsme se na lyžák.

Před obědem jsme dojeli k hotelu Kubát na Benecku. Pamatuji si, že jsme odpoledne toho dne šli ven a paní učitelky nás rozřazovaly do oddílů. Rozřazování probíhalo na malé loučce před hotelem, kde nebyl vlek, a tak jsme museli šlapat do kopce stromčkem. Zrovna svítlo sluníčko a já jsem si na sebe vzal tři vrstvy oblečení, takže mi bylo strašně vedro.

Lyžování jsem si užil, protože jsem byl v nejlepším oddílu a paní učitelka nás na konci týdne nechala jezdit, jak jsme chtěli, například ve snowparku. Byli jsme také na procházce a asi dvakrát na snowtubingu. Nečekal jsem, že tam bude hodně sněhu, ale bylo. Na pokoji jsem byl s Petrem, se kterým jsem se do té doby neznal a nebavil. Od té doby se spolu bavíme a trávíme volná odpoledne.

Nejlepší bylo, když nám paní učitelka Horká v deset hodin večer po diskotéce rozdala sešity s diktátem nebo s domácím úkolem (už nevím, co to bylo) a řekla, že nikdo neodejde, dokud si neopraví chyby, které v tom má. Bylo to vtipné zakončení lyžáku.

Mikuláš Krejcar, 9. A

Už devět let. To je čas, který jsem tu už strávila. Tady na škole ZŠ a MŠ náměstí Svobody 2 jsem toho zažila hodně, poznala jsem spoustu lidí, navštívila různá místa a dozvěděla se věci, o kterých jsem neměla nejmenší ponětí.

Když začnu od začátku, tak vlastně dojdou k tomu, že si toho z prvního stupně moc nepamatuji. Na velké části škol v přírodě jsem nebyla, protože jsem byla vždy nemocná. Zážitkem, který si stále pamatuji bylo, když jsme jeli v páté třídě na hory. Jeli jsme jen s naší

třídou 5. B. Na tenhle výlet stále vzpomínám s úsměvem na tváři. Třeba jak jsme se pozdě večer vraceli z výletu na běžkách a málem jsme se ztratili! To byla legrace.

Dalším velkým zážitkem byl zážitkový kurz v šesté třídě, na kterém jsem teprve poznávala svou, tehdy novou, třídu, 9.A. Pamatuji si, že s programem, který jsme měli, mi připadalo, jako bychom tam byli tak dva týdny. Ono to tedy bylo asi něco kolem tří dnů, ale zdálo se, že to bylo mnohem více. Ráda vzpomínám na krásné časy 6. třídy a na to, jak jsme byli všichni malí a nemuseli si s ničím lámat hlavu.

Velmi dobrou zkušeností a zážitkem byl výlet do Anglie. Nejen, že jsem se podívala na nová místa, ale užila jsem si i legraci společně se svou třídou.

V sedmé třídě jsme byli na lyžařském výcviku, který byl podle mě zatím nejlepším zážitkem. Od rána do večera jsme lyžovali, povídali si a hráli různé hry. Byla bych ráda, kdybychom se školou jezdili více na hory, protože to je legrace.

V osmé třídě jsme nikde nebyli. Místo toho jsme strávili čas společně s třídou tady v Praze. Myslím, že to bylo opravdu fajn. Všichni jsme si mohli odpočinout a nic neřešit. Opravdu dobrý zážitek byl neviditelná výstava.

A v deváté? Určitě přibude hromada nových zážitků, na které budu vždy s radostí vzpomínat.

Vybrat jen jeden zážitek nejde. Bylo jich tolik, a stále přibývají, protože každý nový den je i novým zážitkem sám o sobě. Svých devět let jsem si užila a ráda na ně vzpomínám. Mrzí mě, že tenhle rok je poslední, a proto si musím každý den užít, jako by byl poslední.

Zuzana Šrámková, 9. A

Mildred Chmelařová

Naše pamětnice, Mildred Chmelařová (za svobodna Tománek), se narodila 14. srpna 1919 v Chicagu na Melrose Street. Její rodiče se do Ameriky odstěhovali 12. května 1913. Atlantický oceán přepluli zaoceánským parníkem, který nesl jméno George Washingtona. Její otec ve Spojených státech amerických pracoval v továrně a matka byla doma s dětmi. Mildred měla dva starší bratry – Arnošta a Oldřicha.

V Chicagu navštěvovala základní školu. Český jazyk se ve škole neučila. Aby svou mateřštinu nezapomněla, chodila do večerní české školy v Chicagu. Její paní učitelka je česky učila, ale i tak Mildred mluvila lámanou češtinou. Kromě povinné školní docházky docházela také do Sokola. O víkendech s rodinou jezdila za známými na farmu do Wisconsinu, kde měli rodinné pikniky.

Rodinnou idylku zastínila tragédie. Mildred bylo asi sedm let, když její starší bratr Arnošt tragicky zahynul. Bylo mu 21 let. Nešťastná událost se stala v Sokole, kde cvičil na kruzích, které se s ním během tréninku utrhly. Arnošt dopadl na zem a zlomil si vaz. V Chicagu mu uspořádali veliký pohřeb. Sjelo se na něj hodně Čechů, kteří v té době zde také žili. Arnoštův učitel, který na něj v Sokole dohlížel, si nešťastnou událost dával za vinu. Nejspíše i z toho důvodu spáchal sebevraždu. Když se rodina poprvé vrátila z Ameriky do Čech, bylo Mildred 12 let. V Československu chodila do české školy. Ve škole mluvila lámanou češtinou, za což se jí děti smály. Zde jí začala paní učitelka říkat Milado místo Mildred. Tak začala používat toto české jméno.

Po nějaké době se vrátili zpět o Chicaga. Cesty parníkem byly vždy velmi dobré. Tentokrát oceán přepluli lodí, která se jmenovala Olympic. Byla to sesterská loď Titaniku. Kuchařky na lodi ji moc dobře znaly, takže jí vždycky dávaly něco dobrého od plotny. Cesta parníkem trvala jeden týden.

Po návratu do Ameriky došlo k atentátu na chi-

„Cestujte, pokud to jde, poznávejte jiné země, lidi a jejich způsob života.“

cagského starostu Antonína Čermáka. Byl zabit na Floridě, ale pohřeb se konal v Chicagu. V té době tam žil i Al Capone, který ho nejspíše nechal zabit. Mildred s celou rodinou vyrazila na pohřební průvod, jelikož všichni Češi žijící v Chicagu byli hrdí, že měli českého starostu.

Během Mildretina dospívání se rodina rozhodla, že se vrátí do Československa. Mildretini rodiče proto posílali peníze strýci, který jim tam nechal vystavět dům. Když se naposledy vrátili do Čech, už tam na ně čekal krásný dům, vedle kterého si ještě postavili benzínovou pumpu, aby mohli vydělávat. Později ho museli zbourat, protože zde chtěli komunisté stavět dálnici. Za to dostali Tománkovi byt v Ostravě. Mildred zde navštěvovala také střední školu pro ženská povolání. Učila se vyšívát a vařit. Jak sama řekla, to už však dávno uměla.

Právě v Ostravě se Mildred seznámila se svým manželem, Josefem Chmelařem, kterého si v roce 1940 vzala. Seznámili se v ostravském Sokole. Z tohoto manželství se jim narodily dvě děti – Soňa a Myron. Mildred poté pracovala jako vedoucí

kanceláře. Mohla i vycestovat, jelikož měla dvojí občanství. Její bratr Oldřich žil celý život v Chicagu. Jela ho i párkrát navštívit. Za svůj život toho prožila hodně, nikdy nepřestala sportovat, vždy se zajímala o společenské dění i o kulturu. Dnes žije u své dcery Soni v Mostě. Sama říká, že má krásný, dlouhý život.

Závěrem řekla: „Cestujte, pokud to jde, poznávejte jiné země, lidi a jejich způsob života.“

*Ellia Collard,
Anna Čechurová,
Anna Pleskačová,
Tom Trembulak,
Nicolas Topolánek, 7. B*

Reportáž o exkurzně projektovém dni – Sametová revoluce, rok 1989

Původně jsme měli jít do divadla Semafor, avšak ráno jsme se dozvěděli, že budeme ve škole. Den jsme začali myšlenkovou mapou o Sametové revoluci, kde jsme každý říkali, co nás napadne k tomuto tématu. Věděli jsme docela dost dohromady, paní učitelka Planíková, která nás celý den měla na starost, nás pochválila.

Poté jsme koukali na krátký film o Ivaně Andělové, nyní již Skálové. Dokument se mi celkově líbil, příběh paní Andělové mi přišel zajímavý. Nelíbilo se mi, že učitelé museli dát doporučení, aby se studenti dostali na vysokou školu a paní Andělová ho nedostala, protože její rodiče nebyli v Komunistické straně Československa.

Poté jsme poslouchali zajímavé vyprávění paní Jany Hokuvové o rozhlasové stanici Svobodná Evropa. Vyprávěla nám o vzniku a příběhu této rozhlasové stanice.

Poté jsme koukali na podobný film, tentokrát o Petru Kořínkovi, který z politických důvodů rok před revolucí emigroval do Francie, avšak když padl komunismus, stál před volbou, zda zůstat ve Francii, ve které

studoval svou vysněnou architekturu a začal se dobře dorozumívat, nebo se vrátit do Čech za rodinou a za přáteli.

Pak jsme na tento film dělali pracovní list, měli jsme napsat Petrovy důvody odjezdu do Francie, naše důvody, proč bychom tam odjeli, a naše společné důvody. Dále jsme měli napsat, po čem by se nám nejvíce stýskalo, kdybychom byli na místě Petra. Pak jsme měli psát po dobu pěti minut metodou volného psaní o tom, jak bychom poradili Petrovi v jeho volbě.

Napsal jsem, že bych Petrovi poradil, aby se řídil svým srdcem, že se do Francie odstěhoval kvůli něčemu, co už vlastně ani není, na druhé straně ve Francii studuje svou vysněnou architekturu. Poté jsme si povídali krátce o koncentračním táboře v Osvětimi. Pak už jsme šli domů.

Když to vezmu kolem a kolem, tento projektový den se mi velmi líbil, hodnotil bych ho velmi kladně, téma komunismus mě obecně velmi zajímá.

Jakub Weber, 9. A

Návštěva pražského útulku v Troji

Dne 10. 11. nám, jako třídě, bylo oznámeno, že 13. 11. se bude konat exkurze. Bylo jako obvykle na nás vymyslet téma. Nakonec jsme se usnesli na návštěvě pražského útulku v Troji.

Již jsme byli natěšeni na tuto jistě vynikající výpravu, se zakončením při hromadné rozpravě nad roztomilostí těchto živočichů. Doma jsme měli za úkol zjistit si něco o útulku a přinést něco k snědku pro pejsky, na což jsem bleskově zapomněl.

V mezidobí dvou dnů jsme se těšili na zvířata, která zde uvidíme. Poté, co jsme odešli domů, jsme šli všichni spát s očekáváním dalšího dne.

Dne 13. 11. 2019 proběhla naše návštěva pražského psího útulku v Troji. Před samotným pochodem do útulku ti, kteří neměli co psům nabídnout, nakoupili v Penny. Kupovali jsme piškoty a jiné pamlsky (nejen pro psi).

K dosažení cíle, bylo třeba městské hromadné dopravy a přívozu. Odjízďeli jsme v 8:20 autobusem a v 8:27 přívozem. Dále jsme museli jít po betonové cestě podél řeky, kolem různých stánků, které se na jaře používají k prodeji občerstvení kolemjdoucím, cyklistům a běžcům. Do útulku jsme docházeli značně promrzlí a nedočkaví, protože některé psi jsme již viděli oknem útulku. Paní, která nás uvedla do útulku, vypadala, že

je svou prací značně znavená, a poté co nám bylo sděleno, že psy nebudeme moct krmit my, ale piškoty a pamlsky jim zde pouze zanecháme a budou je krmit správci útulku, až odejdeme. Někteří spolužáci piškoty v rychlosti zhlkli, protože chtěli především krmit psy, což jim nebylo umožněno.

Byly jsme uvedeni do velké místnosti, abychom si odložili oblečení a batohy. Museli jsme tam též nechat piškoty, které nám zbyly. Když jsme si vyšli prohlédnout psy, Klára Hovorková chytře prohlásila, že má alergii na srst a tudíž se prohlídka nemohla zúčastnit. Po vstupu do budovy jsem se začal cítit jako v pekle. Zaměstnankyně zvyklá na oděr psích společníků neprojevila žádný zájem o změnu pachu ve vzduchu, ale my jsme ji pocítili až moc. Nejprve jsme se s kamarády šli nadýchat zpět na vzduch, ale pak jsme byli vehnáni opět do budovy.

Nejprve nám byli předvedeni malí psi, ale ti se na nás moc příjemně netvářili a nebrali nás příliš vážně. Ovšem byli zde i psi, kteří z nás byli nadšení a radostně se stavěli se na zadní. Byl tu i jeden pes, který se nás vyloženě bál a snažil se schovat v rohu klece. Dále nám byli předvedeni větší poslušní psi, kteří se zase stavěli na zadní a dělali psí oči. Třetí částí prohlídky byli velcí neposlušní psi, kteří měli své vlastní venkovní části, aby měli více prostoru.

Nemohli jsme k nim tak blízko jako k ostatním a nezdrželi jsme se u nich moc dlouho. Na konci prohlídky nám paní rozdala reflexní předměty a záložky. Po cestě zpět jsme museli čekat na přívoz asi dvacet minut a poté nám téměř ujel autobus.

Petr Kubín, 9. B

Čemu se učí mladé stromky,

Vě jste někdy slyšeli o škole stromů?
Ne?

Tak to si musíte poslechnout.
Každý mladý strom už od svého útěchu mladí navštěvuje školu.

Učí se tam, jak růst rovně, jak přežít zimu i léto, bouřku nebo vichřici, jak se ochránit před různými škůdci a škodlivou zvěří.

Staré letlé stromy předávají své zkušenosti mladším stromkům a ti se je snaží poučit i ve svých budoucích životech.

Takový mladý stromek je stejně neposedný a zvědavý jako malé dítě.

Navzájem se posílují větvickami, hájí po své šišky a šlapou si po korenech.

Když pak vyrostou stanou se z nich zdravé, zdatné stromy, které se jen tak něčeho nelekou.

